

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΣΑΡΛ ΜΕΡΕ

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

Πρόσωπα:

ΕΛΒΙΡΑ   Ο ΘΕΙΟΣ ΓΚΡΟΜΟΝ
ΑΝΤΡΕ   ΕΝΑΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

('Ανθισμένη θεράντα στον πύργο του Γκρομόν)

ΓΚΡΟΜΟΝ.— 'Επί τέλους! 'Ηρθες!...

ΑΝΤΡΕ.— Θεΐε μου!

ΓΚΡΟΜΟΝ.— Μά ποῦ ἦσουν, παληόπαιδο, τόσον καιρό; Ξέρεις ὅτι κάποια ψυχή ἀνυπομονοῦσε, ἤθελε νὰ σὲ δῇ... Μοῦ τηλεφώνησε χθὲς τὸ θράδου... Ξέρεις γιὰ ποῖο πρόσωπο σοῦ μιλῶ... Γιὰ τὴν 'Ελθίρα!...

ΑΝΤΡΕ.— "Α! 'Αλήθεια;

ΓΚΡΟΜΟΝ.— Μά ναί!... Καὶ μοῦ τὰ εἶπε μάλιστα ὅλα. Μοῦ εἶπε ὅτι ἔφυγες ξαφνικά σὰν τρελλός!... Σὲ λατρεύει, παληόπαιδο!...

ΑΝΤΡΕ.— Καλύτερα νὰ δοθῇ πειὰ ἓνα τέλος σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία... Θεΐε μου, δὲν ἀντέχω περισσότερο... "Υστερ' ἀπὸ αὐτὰ ποῦ μοῦ εἶπε χθὲς ὁ ἀδελφός μου κ' ὕστερ' ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες τρέλλες μου, εἶνε καλύτερα νὰ μὴ τὴν ξαναδῶ!

ΓΚΡΟΜΟΝ.— Μά θάρρη ἐδῶ πέρα! Σήμερα!...

ΑΝΤΡΕ.— Δὲν θὰ μὲ θρῆ ὅμως, γιὰτὶ θὰ φύγω πάλι γιὰ ἓνα μακρυνὸ ταξίδι, γιὰ πάντα. Γι' αὐτὸ ἦρθα ἐδῶ πέρα, γιὰ νὰ σὰς ζητήσω μιὰ χάρι... ΓΚΡΟΜΟΝ.— Τὴν ἔχεις!...

ΑΝΤΡΕ.— Θεΐε μου, αὐτὴ τὴν φορὰ δὲν θέλω λεφτά. Χθὲς ὁ ἀδελφός μου μοῦ εἶπε μερικὰ παράξενα καὶ σκληρὰ λόγια... Λοιπὸν θέλω νὰ μάθω ὅλη τὴν ἀλήθεια! "Ἐχει ἀρά γε δίκη; Εἶμαι ἢ δὲν εἶμαι ἀδελφός του;

ΓΚΡΟΜΟΝ.— 'Ανοησίες! Τὶ τὰ θέλεις τώρα ὅλα αὐτὰ. 'Απὸ μικροὶ εἴσατε δυὸ διαφορετικοὶ χαρακτήρες. 'Ἐσὺ ἦσουν ἀτίθαστος, δὲν ἔμοιαζες διόλου τοῦ πατέρα σου...

ΑΝΤΡΕ.— Μά τότε ποῖανοῦ μοιάζω; Πρὸς Θεοῦ, μιλήστε! Θέλω μιὰ ἐξήγησι!...

ΓΚΡΟΜΟΝ.— "Ω, μήπως ξέρω κι' ἐγώ! "Όταν ὁ πατέρας σου ἔφυγε γιὰ τὴν 'Ινδοκίνα, ἡ μητέρα σου ἔμεινε στὸ Παρίσι, μόνη, ὀλομόναχη, γιὰ πολλὰ χρόνια... 'Ἦταν μιὰ ὡμορφὴ γυναίκα. 'Ανάμεσα στοὺς θαυμαστάς της οἱ πιὸ ἐπίμονοι, οἱ πιὸ τρελλὰ ἐρωτευμένοι μαζί της ἦσαν ὁ βιομήχανος Μαρσάν κι' ἓνας ὡμορφος συνταγματάρχης τοῦ 'Ἐπιτελείου, ὁ 'Ανρί Νταρφέ... 'Ἦταν ἓνας ὑπέροχος ἄνδρας, ἱπποτικός, ἀτρόμητος κι' ἀτίθαστος σὰν κι' ἐσένα... "Όταν γύρισε ὁ πατέρας σου ἀπὸ τὴν 'Ινδοκίνα, ὁ Νταρφέ ἔφυγε ξαφνικά γιὰ τὴν 'Αφρική καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ μάθαμε ὅτι σκοτώθηκε ἐκεῖ κάτω ἀπὸ τοὺς Μαροκινούς...

ΑΝΤΡΕ (συγκινημένος).— Σκοτώθηκε;... Κατάλαβα, θεΐε μου! Σ' εὐχαριστῶ. Τὰ ξέρω τώρα ὅλα... Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ἔχω πάρει τὴν ἀπόφασί μου...

ΓΚΡΟΜΟΝ.— Μά τί ξέρεις; 'Ανοησίες! Δὲν ξέρεις τίποτε!...

ΕΝΑΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ (μπαίνοντας στὴ θεράντα λέγει στὸν Γκρομόν).— Μιὰ κυρία θέλει νὰ σὰς μιλήσῃ...

ΓΚΡΟΜΟΝ.— 'Ἡ 'Ελθίρα!

ΑΝΤΡΕ.— 'Ἐγὼ φεύγω...

ΓΚΡΟΜΟΝ.— "Όχι, μείνε! 'Ἐγὼ πρέπει νὰ σὰς ἀφήσω μόνους... (Βγαίνει).

ΕΛΒΙΡΑ (μπαίνοντας στὴ θεράντα).— 'Αν-

τρέ, μὰ πὲς μου, τρελλάθηκες;

ΑΝΤΡΕ.— 'Ελθίρα, δὲν ἔπρεπε νάρθης...

ΕΛΒΙΡΑ.— Εἶσαι ἓνας ἐγωϊστής! "Ἐνα ἀγρίμι! Τὴν πρώτη φορὰ μ' ἄφησες ξαφνικά, χωρὶς καμμιά ἐξήγησι κι' ἔφυγες γιὰ τὴν 'Αφρική... Τώρα πάλι ξαναρχίζεις... Καὶ νομίζεις πὼς θὰ σ' ἀφήσω νὰ φύγῃς; "Α! Δὲν με ξέρεις! Νύχτες καὶ νύχτες σὲ περιμένα, μόνη, ὀλομόναχη, διαβάζοντας ἀφηρημένα στὸ φῶς τῆς λάμπας.

ΑΝΤΡΕ.— 'Ελθίρα, ἂν ἤξερες!...

ΕΛΒΙΡΑ.— Τὰ ξέρω ὅλα! Σ' ἀγαπῶ...

ΑΝΤΡΕ.— Δὲν εἶμαι ἄξιος τῆς ἀγάπης σου. "Ἐκανα πολλές τρέλλες. "Ἐχασα στὰ χαρτιά... Θὰ με πιάσουν...

ΕΛΒΙΡΑ.— "Όχι. Θὰ πληρῶσῃ ὁ θεΐος σου, μοῦ τὸ εἶπε!...

ΑΝΤΡΕ.— Μά δὲν εἶνε μόνον αὐτό... 'Ελθίρα, δὲν εἶμαι ἐκεῖνος ποῦ νομίζεις!

ΕΛΒΙΡΑ.— Σ' ἀγαπῶ! 'Αὐτὸ μόνον ξέρω! Δὲν με νοιάζει γιὰ τίποτε ἄλλο...

ΑΝΤΡΕ.— Μά ἀκουσε!... Δὲν ἔχω τίποτε δικό μου, οὔτε τὸνομά μου!

ΕΛΒΙΡΑ.— Τὸ ξέρω... καὶ σ' ἀγαπῶ!

ΑΝΤΡΕ.— "Α, ἔτσι; Τὸ ξέρεις; "Όλος ὁ κόσμος τὸ ἔξερει καὶ μόνον ἐγὼ δὲν εἶχα ἰδέα!... Τί κωμικὸ ποῦ εἶνε!...

ΕΛΒΙΡΑ.— Γι' αὐτὸ λοιπὸν θέλεις νὰ φύγῃς; Κι' ἐμένα; Δὲν με συλλογίζεσαι ἐμένα; Νομίζεις πὼς θὰ σ' ἀφήσω μόνον; "Όχι! "Όχι! Θάρρω κι' ἐγὼ μαζί σου!...

ΑΝΤΡΕ.— Πρέπει νὰ γίνω ἄλλος ἄνθρωπος! Ν' ἀλλάξω! Μὰ πὼς; 'Ἡ μόνη σωτηρία εἶνε...

ΕΛΒΙΡΑ.— 'Αντρέ! Πρὸς Θεοῦ! "Όχι αὐτό! Μὴ τὸ συλλογίζεσαι!...

ΓΚΡΟΜΟΝ (μπαίνοντας στὴ θεράντα).— 'Αντρέ, ἦρθε ὁ ἀδελφός σου. Θέλει νὰ σοῦ μιλήσῃ...

ΑΝΤΡΕ (σαρκαστικά).— "Α! ὁ ἀδελφός μου! "Ἀς ἔρθῃ λοιπὸν, ἄς ἔρθῃ! Μά δὲν θὰ προφθάσῃ νὰ με ἰδῇ... Δὲν θὰ δῇ τὸ νόθο ἀδελφὸ του ποῦ ντρόπιαζε τ' ὄνομα τῆς οἰκογενείας... Δὲν θὰ ξαναδῇ πειὰ τὸν τρελλὸν, τὸν χαρτοπαίκτη, ἐκεῖνον ποῦ κυνηγοῦν νὰ τὸν πιάσουν γιὰ τὰ χρέη του!... (Μ' ἔνα ἀπότομο πήδημα χάνεται πίσω ἀπὸ τὴν θεράντα. 'Ακούγεται ἡ φωνὴ του): Χαίρετε, γιὰ πάντα!...

ΕΛΒΙΡΑ.— 'Αντρέ! 'Αντρέ!... (Πέφτει μισολιπόθυμῃ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Γκρομόν).

ΓΚΡΟΜΟΝ.— Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή... Ποῦ πάει αὐτὸ τὸ παληόπαιδο! Θὰ κάνῃ καμμιά τρέλλα! Πρέπει νὰ τὸ προλάβω... (Φωνάζει): Ζοζέφ!... Ζοζέφ!...

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ (μπαίνοντας).— Κύριε...

ΓΚΡΟΜΟΝ.— Εἶδες τὸν κύριο 'Αντρέ; Ποῦ πάει;

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ.— Μάλιστα, κύριε... Μοῦ ἔδωσε αὐτὸ τὸ γράμμα... Κι' ἔφυγε, τρέχει πρὸς τὸ βάλτο...

ΕΛΒΙΡΑ.— Θεέ μου! Πηγαίνει νὰ πνιγῇ... Τί λέει τὸ γράμμα;

ΓΚΡΟΜΟΝ (διαβάζοντας): «'Αγαπητέ μου ἀδελφέ, δὲν θὰ σὲ ντροπιάσω πειὰ με τὶς τρέλλες μου, οὔτε με τὴν παρουσία μου. Παραίτοῦμαι ἀπ' ὅλα τὰ δικαιώματά μου. Αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία μου βέλησις...»

ΕΛΒΙΡΑ.— Θεέ μου! Θεέ μου!...

ΓΚΡΟΜΟΝ (δακρυσμένος).— Εἶνε καλύτερος ἀπ' ὅλους μας, μὰ πρέπει νὰ τὸν ἐμποδίσω, νὰ τὸν σώσω!... (Βγαίνει τρέχοντας σὰν τρελλός).

ΕΛΒΙΡΑ. — Νύχτες ὀλόκληρες σὲ περιμένα, μόνη, διαβάζοντας ἀφηρημένα στὸ φῶς τῆς λάμπας...

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΤΟΥ κ. ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

Η ΦΥΓΗ

ΑΠΟ τὰ 19... πού, ένα καλό πρωί, ο κ. 'Αλέξανδρος Δ... συνταξιούχος καθηγητής, έφυγε από τὸ σπίτι του, χωρίς νὰ εἰδοποιήσῃ κανένα καὶ δὲν ξαναφάνηκε πειὰ, κανείς δὲν ἔμαθε οὔτε πού πήγε, οὔτε τί ἀπόγινε. Στὴν ἀρχή, ἡ οἰκογένειά του καὶ οἱ φίλοι του φοβήθηκαν μήπως πρόκειται γιὰ αὐτοκτονία ἢ ἐγκλημα. Ἀλλὰ καὶ τὰ δυὸ ἀποκλείσθηκαν, ὅσο περνούσε ὁ καιρός. Ἐκτός, πού ὁ κ. 'Αλέξανδρος δὲν εἶχε κανένα λόγο ν' αὐτοκτονήσῃ, δὲν κρατοῦσε καὶ ποτέ του χρήματα ἀπάνω του, γιὰ νὰ ὑποθέσῃ κανείς, ὅτι τὸν λήστεψαν καὶ τὸν σκότωσαν. Ἐπειτα ὅ,τι καὶ ἂν εἶχε γίνει ἀπὸ τὰ δύο, πάντα κάπου θὰ βρισκότανε, ἀργὰ ἢ γρήγορα, τὸ πτώμα του ἢ κάποιον σημάδι τοῦ θανάτου του. Καὶ ἡ οἰκογένειά του, μολοντί δὲν ἔπαυσε νὰ ἐξετάζῃ καὶ νὰ ψάχνῃ, γιὰ χρόνια ὀλόκληρα, ποτέ δὲν κατάρθωσε νὰ βρῇ τὰ ἴχνη του.

Ὁ κ. 'Αλέξανδρος Δ... ὅταν ἐξαφανίσθηκε μὲ τὸν ἀνεξήγητον αὐτὸν τρόπο, ἦτανε ἡλικίας πενήνταπέντε ὡς ἑξήντα ἔτων. Ἡ γυναίκα του, πολὺ νεώτερή του, δὲν εἶχε περάσει τὰ τριάντα. Παιδιά δὲν εἶχε. Δύο, πού εἶχε ἀποκτήσει στὰ πρῶτα ἔτη τοῦ γάμου του, τοῦ εἶχαν πεθάνει σὲ μικρὴ ἡλικία, καὶ ἀπὸ τότε ἡ γυναίκα του δὲν ἔκανε ἄλλο παιδί. Ζούσε, λοιπὸν, μὲ τὴν γυναίκα του, τὴν πεθερά του καὶ δυὸ ἀνεψιές της, πού εἶχε μαζέψει ἐκείνη κοντὰ της, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τις ἀποκαταστήσῃ. Μὲ τὴ συνταξί του καὶ μιὰ μικρὴ περιουσία πού εἶχε, περνούσαν ἀρκετὰ καλά. Καὶ καθὼς ἦτανε ἀγαθὸς καὶ συμβιβαστικὸς ἄνθρωπος ὁ κ. 'Αλέξανδρος, μοιράζοντας τὴ ζωὴ του στὰ βιβλία του καὶ στὸ τάβλι, πού κατέβαινε κι' ἔπαιζε τὰ βρουδάκια στὸ καφενεῖο τῆς γειτονιάς μὲ κάποιον παλιὸ του συνάδελφο, ἢ εἰρήνη βασιλευσε στὸ σπίτι του μὲ τὴν σχετικὴν ἀνεση.

Ὁ κ. 'Αλέξανδρος, τέλος πάντων, περνούσε γιὰ ἕνα εὐτυχισμένον νοι-

ΕΛΒΙΡΑ.— Θεέ μου!... Ἀντρέ... Ἀντρέ... Γύρισε πίσω... Γιατί μ' ἀφίνεis μόνη;... Γιατί; Ἀντρέ... Ἀγάπη μου... Ἀγάπη μου...

(Ὁ Ἀντρέ παρουσιάζεται ξαφνικά στὸ θῆθος τῆς θεράντας, ἀνάμεσα στ' ἀνθισμένα φυλλώματα).

ΑΝΤΡΕ.— Σούτ!...

ΕΛΒΙΡΑ.— Ἀντρέ!

ΑΝΤΡΕ.— Σούτ! Ὁ Ἀντρέ δὲν ὑπάρχει πειὰ... πέθανε! Πηγήκε στὸ θάλατο. Μὲ λένε τώρα Ραούλ Μορντέ...

ΕΛΒΙΡΑ.— Ἄ... δὲν ἔχω πειὰ δυνάμεις... δὲν ἀντέχω! (Πέφτει στὴν ἀγκαλιά του).

ΑΝΤΡΕ.— Καὶ τώρα τελείωσαν ὅλα! Δὲν θὰ ξανακούσουν νὰ γίνεται λόγος γιὰ μένα. Γιὰ ὄλους, ἐκτός ἀπὸ τὸ θεῖο μου, δὲν ζῶ πειὰ... Ἐλβίρα, μπορῶ λοιπὸν νὰ σοῦ ζητήσω νὰ ζήσης τώρα μαζί μου μιὰ ἀθέβαιη καὶ δύσκολη ζωή; Ἄν δὲν τὸ θές αὐτὸ, μὴ πῆς τίποτε... θὰ καταλάβω. Θὰ φύγω χωρὶς νὰ γυρίσω τὸ κεφάλι... Μὰ ἂν μ' ἀγαπᾷς, ἔλα νὰ μὲ ἔρῃς στὸ Παρίσι, στὸ ξενοδοχεῖο «Κόρσο»... Διάλεξε!...

ΕΛΒΙΡΑ.— Ἀντρέ! Θάρθω! Θάρθω!...

(Ἀκούγονται φωνὲς δεξιὰ τῆς θεράντας)

ΑΝΤΡΕ.— Σούτ! Ἔρχονται!... Ἐγὼ φεύγω...

ΕΛΒΙΡΑ.— Πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη! (Γελάει ἀπὸ τὴ χαρὰ της).

ΑΝΤΡΕ.— Ἄ, μὰ μὴ γελάς! Θὰ μὲ προδώσης!... Κάνε πῶς κλαῖς! Ἐμπρός! Κλάψε, κλάψε!...

(Μὰ ἡ Ἐλβίρα ἐξακολουθεῖ νὰ γελάει νευρικά. Ὁ Ἀντρέ χάνεται μέσα στὰ φυλλώματα ψιθυρίζοντας.)

«Ὁρεβουάρ στὸ Παρίσι!... Ἀγάπη μου!...»

ΣΑΡΑ ΜΕΡΕ

κακῆς, καὶ γι' αὐτὸ ἴσια-ἴσια ἡ ξαφνικὴ του ἐξαφάνις, στάθηκε πάντα μυστήριον γιὰ τὴν οἰκογένειά του καὶ ὄσους τὸν γνώριζαν.

Τὰ τελευταῖα χρόνια ἡ κακὲς γλώσσοις κάτι εἶχαν ἀρχίζει νὰ ψιθυρίζουν γιὰ τὴν γυναίκα του. Ἐλεγαν πὼς τὰ εἶχε ψῆσει μὲ κάποιον νέο γιατρό, πού σύχναζε στὸ σπίτι του, περισσότερο σὰ φίλος παρά σὰ γιατρός. Ἀλλὰ καὶ ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ δὲν μπόρεσε νὰ σχετισθῇ ποτέ μὲ τὴν παράξενη ἐξαφάνισι τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ κ. 'Αλέξανδρος δὲν ἔδειξε ποτέ καμμιά ὑποψία γιὰ τὴν γυναίκα του καὶ, ὅπως ἐβεβαίωσαν, ὅσοι πήγαιναν στὸ σπίτι του, ποτέ δὲν εἶχε παρατηρηθῇ ἢ παραμικρότερη ψυχρότητα στὸ ἀντρώγυνο. Καὶ ἂν ἀκόμα ἡ κακὲς γλώσσοις εἶχαν δίκην, ὁ κ. 'Αλέξανδρος δὲν εἶχε ὑποπτευθῇ ποτέ τίποτε. Ἐπειτα κι' ἂν εἶχε ὑποπτευθῇ κάτι, ὁ καλύτερος τρόπος νὰ τιμωρήσῃ τὴν γυναίκα του δὲν ἦτανε, βέβαια, νὰ σηκωθῇ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι του, ἀφήνοντάς της ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε, γιὰ νὰ χαρῇ καλύτερὰ τὴν ἐλευθερία της.

Ὁ συνάδελφός του, πού ἔπαιζαν τάβλι μαζί, τὰ βραδάκια, δὲν μπόρεσε νὰ φωτίσῃ περισσότερο τὴν μυστηριώδη ἐξαφάνισι τοῦ φίλου του.

—Τὸ μόνο πράγμα, πού μοῦ εἶπε κάποτε —τώρα τελευταῖα ἔλεγε σὲ ὄσους τὸν ρωτοῦσαν— εἶνε πὼς δὲν ἔνοιωθε καλά τὸν ἑαυτό του καὶ πὼς προμάντευε γρήγορο τὸ τέλος του. Ἀπὸ τότε ὅμως δὲν μοῦ ξαναεἶπε πειὰ αὐτὴ τὴν ὀμιλία καὶ οὔτε φαινότανε νὰ φοβάται ἢ νὰ λογαριάζῃ τὸ θάνατο.

Ἐννοεῖται, ὅτι κι' αὐτὴ ἡ πληροφορία τοῦ φίλου τοῦ κ. 'Αλεξάνδρου δὲν ἐπρόσθεσε τίποτε στὴν ἐξήγησι τοῦ μυστηρίου. Ἐνας ἄνθρωπος πού νοιώθει τὸ τέλος του νὰ πλησιάζῃ, δὲ φεύγει ἀπὸ τὸ σπίτι του νὰ πεθάνῃ ἔρημος στοὺς δρόμους. Ἀπεναντίας αἰσθάνεται περισσότερο τὴν ἀνάγκη νὰ βρεθῇ μέσα στοὺς δικούς του, περικυκλωμένος ἀπὸ τὴν ἀγάπη τους καὶ τὶς φροντίδες τους.

Χρόνια περᾶσανε ἀπὸ τότε, καὶ στὴ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλι, ἡ ἐξαφάνισις τοῦ καλοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου, ἔμεινε μυστήριον καὶ γιὰ τὴν Ἀστυνομία καὶ γιὰ ὄσους τὸν γνώριζαν. Κανείς δὲν ἔμαθε ποτέ τί ἀπόγινε, κανένα σημάδι του δὲ φανερώθηκε ποτέ. Καὶ θὰ τὸν εἶχα ξεχάσει ἐντελῶς, κι' ἐγὼ, πού στάθηκα παλιός του καὶ ἀγαπητὸς φίλος, ἂν, φυλλομετρώντας, τώρα τελευταῖα, κάποιον βιβλίον, μὲ ἱστορίες ζῶντων, δὲν ἔπεφταν τὰ μάτια μου ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴ φράσι:

«Ἐπὶ τὸν δρόμον, ὅπως ἡ γάτα καὶ ὁ λύκος, πού ἔταν νοιώσουν νὰ πλησιάζῃ τὸ τέλος τους, ἐξαφανίζονται καὶ πηγαίνουν νὰ πεθάνουν, ἡσυχᾶ, σὲ ἔρημον καὶ ἀπόκρυφα μέρη. Νομίζει κανείς, πὼς, στὶς τελευταῖες τους στιγμὲς, θέλουν νὰ βρεθοῦν μακριὰ ἀπὸ τὴν ἐχθρὰ ἢ τὴν ὑποκρισία τῶν ὁμοίων τους καὶ ν' ἀπολαύσουν ἕνα ἐλεύθερο θάνατο. Τὸ περίεργον αὐτὸ κίνημα τῶν ζῶντων, ἔχει ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ μιᾶς ἐνσυνείδητης φυγῆς».

Καὶ συλλογίζομαι τώρα: Μήπως τάχα;...

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Μόνον τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ἀγοράζει, εἰς ἀπολύτως ἰκανοποιητικὰς τιμὰς, παλαιὰ βιβλία, ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ, πρὸ τοῦ 1900, διάφορα φυλλάδια, παλιὰς φωτογραφίες, εἰκόνες, ἔγγραφα κ.τ.λ. Πληροφορία: Γραφεῖα «Μπουκέτου», Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5, Κηπος Κλαυθμῶνος, 3-9 μ. μ. καθ' ἑκάστην καὶ τὰς Κυριακάς.